

**570 χρόνια από την Άλωση,
εξόριστοι από την Πατρογονική μας Κληρονομιά!**

ΠΩΣ ΑΠΟ ΡΩΜΑΙΟΙ, ΓΙΝΑΜΕ ΕΛΛΗΝΕΣ ΡΑΓΙΑΔΕΣ;

Αυτόν τόν χρόνο πού διανύουμε, συμπληρώνονται 570 χρόνια από τόν Μάιο τοῦ 1453, τότε πού, ἀπό Ρωμαῖοι, γίναμε –πρός Πανευρωπαϊκή ἀνακούφιση– Ἕλληνες ραγιαδες! Αυτό τό ὄνομα καί αὐτόν τόν ρόλο προώριζαν πάντα γιά ἑμάς, μέ θαυμαστή, πράγματι, ὁμοψυχία, ὅλοι οἱ ἡγεμόνες τῶν Εὐρωπαϊκῶν ἡγεμονιῶν, ἀπό τό 800 μ.Χ καί μετά (γιά νά μήν ἀναφερθοῦμε καί στίς προηγούμενες ὑποτιμητικές σέ βάρος μας νύξεις) ὅταν ὁ Πάπας Λέων ὁ Γ΄ ἔσπεψε τόν Κάρολο, ἕναν βασιλέα τῶν Φράγκων (ένός συνόλου Γερμανικῶν φυλῶν πού κατοικοῦσαν στά σημερινά ἐδάφη τοῦ Βελγίου, τῆς Γαλλίας, τοῦ Λουξεμβούργου, τῶν Κάτω Χωρῶν καί τῆς δυτικῆς Γερμανίας) ὡς... Ἅγιο Ρωμαῖο Αὐτοκράτορα! Καί, **ἀπό Κάρολο, τόν ἔκανε Καρλομάγνο, δηλαδή Μέγα Κάρολο(!), Μεγάλο αὐτοκράτορα τῶν Ρωμαίων.** Ἐπομένως, μέ

ἕναν τέτοιο ... “Μεγάλο” Αὐτοκράτορα(!) στή Δύση, οἱ βάρβαροι, πού γκρέμισαν τήν Ρωμαϊκή αὐτοκρατορία, **πῆραν δικαιοματικά τή θέση της καί, ἀπό βάρβαροι ἔγιναν Ρωμαῖοι, γνήσιοι Ρωμαῖοι.** Καί γιά νά μήν τοῦς ἀμφοιβητήσῃ κανείς τήν Ρωμαϊκή ἀποκλειστικότητα, ὑποβίβασαν τόν «πιστόν ἐν Χριστῷ τῷ Θεῷ βασιλέα καί αὐτοκράτορα τῶν Ρωμαίων» τῆς Ἀνατολικῆς Ρωμαϊκῆς Αὐτοκρατορίας», σέ «**βασιλέα τῶν Γραικῶν**»!

Ἀπό τόν Καρλομάγνο καί μετά, δέν σταμάτησαν νά ἀγνοοῦν, νά ὑποτιμοῦν, νά δυσφημοῦν καί νά συκοφαντοῦν μέ κάθε τρόπο τοῦς Ρωμαίους τῆς Ἀνατολικῆς αὐτοκρατορίας, ἀπαξιώνοντας κάθε ὑπεροχή

τους και πριονίζοντας, με όποιον τρόπο είχαν, τα θεμέλια της αυτοκρατορίας τους, με άποκορύφωμα την ολοκληρωτική λεηλασία και σχεδόν καταστροφή της Κωνσταντινούπολης όταν πάτησαν το πόδι τους σε αυτήν, τον Άπριλιο του 1204. Μέχρι πού, επιτέλους, τον Μάιο του 1453 ο πόθος της καρδιάς τους έγινε πραγματικότητα, η Ανατολική Ρωμαϊκή αυτοκρατορία έσβησε **και οι περήφανοι Ρωμαίοι έγιναν Γραικοί σκλάβοι!** Και δεν ξέχασαν μέσα στη χαρά και στο θρίαμβό τους, να πάρουν όρκο ότι θα φρόντιζαν να τους κρατήσουν ές αεί Γραικούς "Ελληνες και ύποταγμένους στους "έκ της Έσπερίας φίλους και συμμάχους", αν ήθελαν ποτέ να ξαναδούν μια μέρα έλευθερίας σε ένα μικροσκοπικό καλυβάκι, μια τόση δά γωνίτσα του τεράστιου ύποστατικού, πού κάποτε αποτελούσε την Πατρογονική τους γη και κληρονομιά!

Πεντακόσια έβδομηντα χρόνια, μπορεί να είναι μια σταγόνα μπροστά στην αιωνιότητα, είναι όμως μεγάλο διάστημα για τον πεπερασμένο ανθρώπινο χρόνο και, κυρίως, για την "κοντόφθαλμη" ανθρώπινη μνήμη. Και φθάσαμε, τώρα, να είμαστε έξομοιωμένοι σε όλα με τα Δυτικά πρότυπα και ινδάλματά μας και να μην χρειάζεται πιά να μας ύποτιμήσει κανείς, για τον πολύ άπλό λόγο, ότι εμείς ξέρουμε να ύποτιμοῦμε τον έαυτό μας (και στή θεωρία και στή πράξη) καλύτερα και από τον χειρότερο έχθρό μας.

Η μεγαλύτερη απόδειξη της αλήθειας των γραφομένων μου, είναι η έρώτηση παιδιού του Γυμνασίου, πού μου ζητούσε έξηγήσεις τί ακριβώς έννοω με τους "Ελληνες και τους Ρωμαίους, γιατί ούτε και η καθηγήτρια της Ιστορίας ήξερε ακριβώς να τους έξηγήσει και «κάτι έλεγε σε μια άκαταλαβίστικη γλώσσα, πού δεν καταλάβαινε ούτε η ίδια»! Τα εισαγωγικά είναι δική μου διατύπωση, όχι του εύγενέστατου παιδιού. Άλλά όπως και να έχει τό πράγμα, μπορεί κανείς να μην δει ότι, η επόμενη, ή, τό, πολύ, μεθεπόμενη γενεά μας θα ζήσει με πλήρη ιστορική άμνησία; Και, τί λέω η επόμενη;

Τό χῶμα του τόπου μας, αυτό πού κάθε μέρα πατοῦν τά πόδια μας και δεν του δίνουμε σημασία, δεν είναι κόκκινο, αν και θα έπρεπε να είναι. Για ύπολογίστε πόσους τόνους αίμα έχει πιει. Πόσα εκατομμύρια νεκρούς έχει σκεπάσει; Πόσα όστᾶ έχει καταπιει; Μόνον σε μια ανασκαφή, θυμάμαι, πριν αρκετά χρόνια, στο Κάστρο, στο Χλεμούτσι, μια τεράστια γαλαρία με στοιβαγμένα τό ένα πάνω στο άλλο πλαστικά και ξύλινα κιβώτια, σειρές και σειρές, γεμάτα κρανία και όστᾶ από την ανασκαφή. Μόνον σε ένα μέρος. Μόνον σε μια ανασκαφή! Τό χῶμα δεν ξεχνάει. Τό χῶμα θυμάται και διατηρεί τή μνήμη του μέσα στή σιωπή και στο σκοτάδι. Οί άνθρωποι είμαστε πού έχουμε μνήμη χρυσόψαρου.

Πόσες φορές, έχω σκεφτεί, όταν βλέπω τά βράδια τά ξεχειλα μπαράκια και μαγαζάκια, πού έχουν ξεφυτρώσει στή γειτονιά μας πίο πυκνά κι από μανιτάρια σε σκιερό και υγρό δάσος, τρυπωμένα σε μισοκρυμμένα ισόγεια και ύπόγεια πολυκατοικιών, όπως τά μανιτάρια κρύβονται πλάι στις ρίζες και κάτω από τά χαμηλά κλαριά των δέντρων, πόσες φορές δεν έχω την παρόρμηση να μπῶ και να ρωτήσω τό μέλλον της φυλής μας, πού μαζεύεται κοπαδιαστά εκεί, να μου πουν αν ξέρουν πού ανήκουν, από πού ήρθαν και πού πηγαίνουν, να μου πουν πόσο πίσω φτάνει η μνήμη τους, πόσο κάτω, βαθειά, φτάνουν οι ρίζες τους.

Κι' αν αυτοί, οι νεαροί και νεαρές είναι τό μέλλον τῆς φυλῆς μας, τί μνήμη μπορεῖ νά διατηρηθεῖ μέσα στήν ὄχλοβοή και στίς περίεργες ἀναθυμιάσεις, ἐκεῖ πού μπερδεύονται ἀκόμα και τά ὅρια τῆς πραγματικότητας μέ τήν παραίσθηση;

Αὐτό τό μέλλον, εἶδε, ἄραγε, μέ κάποιον μυστικό και ἀπεγνωσμένο τρόπο, ἐκείνη τήν τελευταία στιγμή, ὁ τελευταῖος Ρωμαῖος αὐτοκράτορας, **Κωνσταντῖνος ὁ Παλαιολόγος**, ὅταν εἶδε, πέρα ἀπό κάθε ἀμφιβολία, ὅτι ἦταν θέλημα τοῦ Θεοῦ ὁ κόσμος του, ἡ γενεά του, τό Γένος του νά χαθεῖ; Τί εἶδε, ἄραγε, ἐκεῖνος, μέσα στό σκοτάδι, στούς ἀλαλαγμούς, στή φωτιά και στό θάνατο, πού πράγματι θολώνει τά ὅρια τῆς πραγματικότητας μέ τήν παραίσθηση; Ποιός ἄλλος ξέρει, ἐκτός ἀπό τούς πολέμαρχους Ἁγίους, πού κατέβηκαν ἀπό τίς τοιχογραφίες τῶν ἐκκλησιῶν γιά νά τόν στηρίξουν και νά πολεμήσουν

πλάι του στίς τελευταῖες του στιγμές; Ἐκεῖνοι ἔβλεπαν τό μέλλον πού ἐμεῖς βλέπουμε σήμερα. Ἐκεῖνος ἴσως ἔβλεπε μόνο τό τέλος και ὑπέθετε τά ὑπόλοιπα. Ἀλλά, ὅ,τι και νά ἔβλεπε, ὅ,τι κι ἂν ἤξερε, τί ἄλλο τοῦ ἔμενε νά κάνει, ἀπό αὐτό πού τοῦ ὑπαγόρευσε ἡ γενναία, ἀπελπισμένη, γεμάτη αὐταπάρνηση ψυχή του, ἀπό αὐτό πού ἔκανε και μᾶς τό περιγράφει τόσο γλαφυρά στήν Ἱστορία του, ὁ **John Julius Norwich**: «... και ὁ Κωνσταντῖνος ξηλώνοντας ὅλα τά αὐτοκρατορικά διάσημα, ἔπεσε ἐκεῖ ὅπου ἡ μάχη μαινόταν περισσότερο. Ἀπό τότε δέν τόν εἶδε ξανά κανένας!».

Ἐμᾶς, τί μᾶς μένει ἄραγε, νά κάνουμε;

Νινέττα Βολουδάκη